

Arrest

nr. 81 064 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2012 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 september 2011 in België een asielaanvraag in.

De Eurodac-databank duidde aan dat verzoeker op 1 september 2011 in Italië geregistreerd was.

Op 20 oktober 2011 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoeker over te nemen in het kader van de Dublin-II-Verordening.

Op 21 december 2011 werd lastens verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Bij arrest van 30 december 2011 werd deze vordering verworpen.

Verzoeker werd op 10 januari 2012 aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen.

Verzoeker werd op 29 januari 2012 illegaal in het Rijk aangetroffen; hij kreeg een bevel om het land te verlaten.

Op 1 maart 2012 werd opnieuw vastgesteld dat verzoeker illegaal verblijf hield; aan hem werd op 2 maart 2012 een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Bij arrest van 10 maart 2012 werd deze vordering verworpen wegens afwezigheid van belang bij een herhaald bevel.

De Belgische autoriteiten richtten op 12 maart 2012 een terugnameverzoek aan de Italiaanse overheid. Aangezien de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen, werden de Italiaanse autoriteiten op 29 maart 2012 door middel van een "tacit agreement" ingelicht aangaande hun verantwoordelijkheden nopens de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker diende op 4 april 2012 in België een -tweede- asielaanvraag in.

Op 3 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding lastens verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) genomen die hem dezelfde dag werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing; de inhoud ervan luidt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.c en art 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003

Betrokkene heeft op 04/04/2012 een tweede asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1991.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 19 september 2011 een eerste asielaanvraag in België indiende. Uit de vingerafdrukkencontrole bleek dat betrokkene voorafgaand aan zijn eerste asielaanvraag in België, het grondgebied van de lidstaten illegaal was binnengekomen te Italië op 01/09/2011. Op 21 december 2011 werd voor hem een beslissing tot weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene in overeenstemming met art 10.1 en art 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening). Dit hield voor Italië tevens de verplichting in om betrokkene en zijn asielaanvraag over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Op 10 januari 2012 werd de betrokkene door de Belgische autoriteiten overgedragen aan Italië. Op 29 januari 2012 werd de betrokkene gecontroleerd op het Belgische grondgebied naar aanleiding van verdachte handelingen, hierbij werd vastgesteld dat de betrokkene zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, er werd de betrokkene een bevel betekend om het Belgische grondgebied te verlaten, op 2 maart 2012 werd de betrokkene opnieuw gecontroleerd door de Belgische autoriteiten op het Belgische grondgebied, hierbij werd door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat de betrokkene zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, de betrokkene werd onder artikel 7 overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem van het Belgische grondgebied te verwijderen, op 4 april 2012 diende de betrokkene in het gesloten centrum een tweede asielaanvraag in België in. Betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 11/04/2012 dat hij na zijn repatriëring naar Italië door België 20 dagen in Italië heeft verbleven en vervolgens via Frankrijk terug naar België is gekomen.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 12/03/2012 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 26/03/2012 nog geen antwoord

hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 20.1.c van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 27/03/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 28/03/2012.

Gevraagd naar specifieke redenen voor de keuze voor België antwoordt betrokkene dat hij in Italië 6 maanden op straat zou moeten leven en dat hij na zes maanden zich terug moest aanmelden. Hij verklaart dat België zijn eerste keuze was.

Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, stelt betrokkene opnieuw dat hij in Italië zes maanden op straat moest leven en dat hij zich na daarna opnieuw moest aanmelden.

Hij verklaart dat hij niet zolang kon wachten en na 20 dagen Italië heeft verlaten.

De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

In een schrijven van 06/04/2012 stelt Meester Verstrepen, in de hoedanigheid van huidig raadsman van betrokkene, dat haar cliënt door de Italiaanse politie meegedeeld werd dat er geen opvangplaats was en dat hij op minst zes maanden diende te wachten vooraleer een plaats zou vrijkomen.

Meester Verstrepen vraagt toepassing te maken van art 3.2 (soevereiniteitsclausule) wegens de volgens Meester Verstrepen problematische trends wat betreft het Italiaanse asielsysteem en de opvangomstandigheden.

Wat betreft de opvangproblematiek, asielaanvragen, dublinterugnames en integratie verwijst Meester Verstrepen naar volgende rapporten: Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; en Commissaris voor de Mensenrechten – Raad van Europa, "Report by Thomas Hammarberg following his visit to Italy", 7 september 2011; Save the Children, "Factual Reception conditions for refugees in Italy", Januari 2011; en Pro Asyl, "Zur situation van Flüchtlingen in Italien", maart 2011; ECRI report on Italy (Fourth Monitoring Cycle), 6/12/2011.

Meester Verstrepen stelt dat de plaatsen in het opvangnetwerk ontoereikend zijn en dat de grote instroom uit Noord-Afrika de opvang onder grote druk heeft gezet en dat de kans om in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen reëel is. Daarnaast wordt gesteld dat het in Italië zeer moeilijk is om een asielaanvraag te laten registreren.

Meester Verstrepen stelt dan ook zeer verwonderd te zijn dat onze diensten ten stelligste beweren dat haar cliënt een asielaanvraag heeft geregistreerd.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat onze diensten vastgesteld hebben dat betrokkene in eerste instantie het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen via Italië en dat om die reden Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het asielverzoek wat de verplichting inhield om betrokkene en zijn asielaanvraag over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Nergens werd gesteld dat betrokkene persoonlijk een asielaanvraag indiende bij de Italiaanse autoriteiten. Ook uit het Eurodacverslag (dd 11/04/2012) blijkt dat dit niet het geval is, hetgeen echter de Italiaanse autoriteiten niet ontheft van hun verantwoordelijkheid.

Wat betreft de voorgaande argumentatie van Meester Verstrepen dient het volgende te worden opgemerkt.

Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende

behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Uit de voorgelegde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Het rapport van Thomas Hammarberg (dd. 07. 09.2011) dat betrokkenes advocaat aanhaalt maakt geen melding van problemen of een mogelijke schending van art. 3 van het EVRM met betrekking tot vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd.

Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening.

Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd.

Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Hoewel betrokkene zelf tijdens zijn verhoor verklaart in goede gezondheid te zijn, stelt Meester Verstrepen dat haar cliënt zich in een preciaire situatie bevindt wegens pijn aan zijn ledematen hetgeen niet gestaafd wordt door enige medische attesten. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Ze verwijst in deze context nog naar het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011 waarin gesteld zou zijn dat er onvoldoende toegang is tot de nodige gezondheidszorg. Uit hetzelfde rapport blijkt echter ook dat asielzoekers tijdens hun procedure recht hebben tot gratis gezondheidszorg, ook als ze niet in een centrum verblijven. Asielzoekers krijgen een Tesserino Sanitario die hen toegang verschaft tot de gezondheidszorg. Indien asielzoekers niet over zo'n kaart beschikken kunnen ze voor noodzakelijke en spoedeisende behandelingen steeds bij een eerste hulp dienst terecht. Er zijn geen aanwijzingen dat art 15 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet gerespecteerd zou worden. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene gespecialiseerde hulp nodig heeft die in Italië niet verkregen zou kunnen worden.

Bijgevolg kan niet aannemelijk worden gemaakt dat een overdracht aan Italië zou leiden tot een inbreuk op art 3 EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart een neef te hebben in België, en nog enkele ooms in Duitsland. Betrokkene maakt geen deel uit van deze familie in België en Duitsland zoals bepaald in art 2.i van de Dublin II Verordening.

Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin II Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.

Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c en art. 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen verlaten. Hij zal worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen

nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve miits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring is voorzien op 15 mei 2012.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt trouwens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd.

Verzoeker stelt dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

De waarde die dit artikel bevat, is fundamenteel voor elke democratische samenleving en het verbod dat hieruit voortvloeit is enkel in absolute termen uit te drukken, wat wil zeggen dat het geen uitzonderingen duldt.

Zoals de Raad de Europese rechtspraak hieromtrent zelf parafraseert verbiedt artikel 3 EVRM in absolute termen "*folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218)*".

Recent, in het M.S.S arrest, is het EHRM tot twee interessante conclusies gekomen:

Ten eerste maken asielzoekers een specifieke groep uit die gekenmerkt wordt door hun unieke kwetsbaarheid;

ten tweede heeft het EHRM geoordeeld dat de objectieve omstandigheden inzake opvang in een land een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken.

In het M.S.S. arrest stelt het Hof dat de Griekse overheid artikel 3 EVRM heeft geschonden doordat de asielzoeker die onder de Dublin-II-Verordening terug naar Griekenland werd gebracht, op straat diende te slapen en in uiterste onzekerheid verkeerde voor wat betrof noodzakelijkheden als onderdak en voedsel.

Verzoeker voert aan dat hij als asielzoeker teruggebracht werd naar Italië onder de Dublin-II-Verordening, dat hij reeds een kleine maand -januari 2012- doorgebracht heeft in de straten van Rome omdat hem bij zijn terugbrenging naar Italië een opvangplaats werd geweigerd.

Hij verklaart dat hij bij zijn terugname door Italië niet onthaald werd door politiediensten die hem konden helpen om zijn aanvraag voort te zetten of om opvang te verkrijgen; het enige dat hij te horen kreeg was dat hij de eerste zes maanden niet diende te rekenen op opvang.

Verzoeker stelt dat hij in dermate precaire omstandigheden bij zijn terugkeer in Italië leefde dat het om een mensonwaardige en vernederende behandeling ging.

Hij verklaart dat deze ervaring, volgend op zijn terugname door Italië in januari 2012, het meer dan waarschijnlijk maakt dat hij opnieuw aan een dergelijke behandeling zal onderworpen worden wat volgens hem inhoudt dat hij een reëel gevaar loopt om in Italië aan een behandeling te worden onderworpen die indruist tegen artikel 3 EVRM gezien hij bij een vorige terugname door Italië reeds aan een dergelijke slechte behandeling werd onderworpen en niets erop wijst dat hij deze maal anders zal behandeld worden.

Hij merkt ook op onder verwijzing naar het schrijven dat zijn advocaat op 6 april 2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken richtte -en dat bij het verzoekschrift werd gevoegd- , dat verweerder kennis had van het feit dat hij in Italië in januari 2012 aan mensonwaardige behandelingen werd onderworpen en dat verweerder op de hoogte werd gesteld van talloze rapporten die melding maken van mensonwaardige behandelingen in Italië van asielzoekers.

Hij stelt dat in voormeld schrijven uitvoerig verwezen werd naar internationale rapporten die getuigen van de erbarmelijke staat van het Italiaanse asiel- en opvangnetwerk, zodat de behandeling die hij in Italië ondergaan heeft, gestaafd wordt door rapporten over de objectieve omstandigheden in Italië.

Hij verwijst (zie het verzoekschrift, p. 5) naar rapporten van OSAR/ Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS die dateren van 2010 maar gezien deze initiële toestand sindsdien verergerd is door grote hoeveelheden asielzoekers die sinds begin 2011 via Noord-Afrika de weg naar het Europese continent zochten; hij is volgens hem om die redenen dat hij in zijn voormeld bezwaarschrift twee recentere rapporten, het Hammarberg-rapport en het ECRI-rapport van 2012.

Deze rapporten wijzen erop dat veel bronnen melding maken dat alhoewel de theorie anders luidt, in de praktijk asielzoekers in veel gevallen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van de asielaanvraag, wat in het slechte geval maanden kan duren, en dat in die periode de asielzoekers geen onderdak hebben en op straat moeten overleven.

Er wordt gewezen op een tekort aan opvangplaatsen en integratiemaatregelen -dat nog verzaamd wordt door de huidige economische crisis-, wat leidt tot het ontbreken in hoofde van de asielzoekers van toegang tot voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp.

Er wordt gewezen op het feit dat dakloze asielzoekers het gevaar lopen nog bestolen of gemolesteerd te worden.

Ook wordt melding gemaakt dat de Italiaanse Dublin-cel overstelpt is met inkomende aanvragen zodat de Italiaanse grensinspectie zelfs niet meer ingelicht wordt van de aankomst van een asielzoeker die dient teruggenomen te worden.

Verzoeker resumeert dat uit de rapporten blijkt dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet, dat er enorm veel dakloosheid en materiële zorg heerst bij gebrek aan opvang, de veiligheid en integriteit van asielzoekers in het gedrang komt.

Volgens hem wordt er ook gesteld dat Italië niet voldoet aan zijn internationale verplichtingen inzake asiel en opvang en dat deze situatie niet enkel voor asielzoekers geldt maar ook voor asielzoekers die in het kader van Dublin-II, naar Italië worden gebracht.

Volgens verzoeker heeft verweerder zich enkel gebaseerd op de theoretische wetgeving en niet op de gebrekkige toepassing ervan.

Verzoeker stelt dat verweerder het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zoals vervat in artikel 3 EVRM, schendt in geval hij naar Italië teruggezonden wordt.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.4. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM in geval van overdracht naar Italië.

3.3.2.2.5. Uit de lezing van de algemene informatie die verzoekende partij bij het verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat, in deze stand van het geding op een voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat er actueel in Italië ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Een verwijzing naar persberichten en/of algemene rapporten volstaat op zich evenwel niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor op 11 april 2012, afgenomen in het kader van het -tweede- overnameverzoek verklaard heeft dat hij (zie het verhoorblad, nrs. 25 en 27) na zijn asielaanvraag in januari 2012 te horen kreeg dat "*hij zes maanden op straat moest leven en zich daarna terug moest aanmelden*" en dat "*hij geen zes maand kon wachten en na twintig dagen is vertrokken*" -terug naar België-.

Deze verklaring werd ook herhaald en toegelicht in de brief van 6 april 2012 van zijn advocaat (zie p. 1 en 2) met verwijzing naar enkele bronnen die ook in het verzoekschrift werden opgenomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing waarbij ze stelt (zie p. 1) dat verzoeker verklaarde dat "*hij geen zes maanden kon wachten en na twintig dagen Italië heeft verlaten*" onvoldoende rekening heeft gehouden met de objectieve toestand in Italië die uit vele rapporten blijkt -en haar moest bekend zijn- en die ten andere ook werd vermeld in de voormelde brief van 6 april 2012 (zie p. 3, "Opvang"), gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, én met de verklaringen van verzoeker om voor België te "kiezen".

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker hierbij toegeven heeft aan zijn "eigen wil" -wat inderdaad volgens Europa niet kan- om voor België te kiezen (zie de bestreden beslissing, p. 1), noch dat "*hij Italië heeft verlaten zonder door de Italiaanse autoriteiten te zijn verzocht*" (zie de nota met opmerkingen van 10 mei 2012 (p. 6).

Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben.

Het middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij in geval zij naar Italië zal worden gebracht, in acht genomen wat voorafgaat, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden.

Zij wijst erop dat zij na haar aankomst in Italië in januari 2012 om asiel aan te vragen, door de Italiaanse autoriteiten aan haar lot werd overgelaten en nu opnieuw in dezelfde penibele en mensonterende situatie.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2012 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE